

[Zahle.]

Niels Lassen, der skrev om denne Dom i Ugeskrift for Retsvæsen og oplyste, at den havde en anden Mening end den, J. C. Christensen ansaa for den rigtige. Men selv derefter maa det jo til evige Tider blive et Spørgsmaal: Havde saa J. C. Christensen eller afdøde Justitiarius Lassen Ret i, hvad de paastod om Dommen? Sagen er: der er intet Menneske, som efter Dommens Ordlyd kan forstaa, hvad Meningen med den var. Noget saadant kommer man fuldkommen ud over, naar man gaar over til offentlig Votering i Højesteret. I Norge har man den offentlige Votering i Højesteret, og man betragter det i Juristkredse som et Gode, man ikke for nogen Pris vil give Afkald paa. Derfor anbefaler jeg varmt at gaa over til offentlig Votering i Højesteret.

Ja, der er mange andre Spørgsmaal, jeg ønsker at fremdrage under Udvalgsbehandlingen, men jeg skal her indskrænke mig til Ønsket om de faa Ændringer, som jeg har omtalt. Jeg kunde dele Ønsket om, at disse Rettelser nu i Retsplejeloven, i dette uhyre omfattende Lovværk, for nogen Tid kunde blive de sidste, saa at man kunde gaa til at optrykke Retsplejeloven i den ændrede Skikkelse. Det vilde være til stor Lettelse for alle, der skal benytte Loven. Men jeg maa rigtignok tro, at hvis man ikke i Spørgsmaalet om Højesteretssagførernes Stilling gaar langt videre i dette høje Ting — og derefter faar Tilslutning til det i Folketinget —, end vi nu er kommet ved Folketingets Vedtagelse, vil der ikke blive Ro paa Retsplejespørgsmaalets Omraade. Thi jeg tror, det er et saa stærkt Livets Krav: at der skal ske en Forandring paa dette Omraade, at der ikke bliver Stilhed om det, men at det bestandig vil rejse sig og rimeligvis ogsaa drage Kravet om andre Spørgsmaals Drøftelse med sig.

Elisa Petersen: Som Formand for Dansk Kvindesamfund har jeg været Medforslagsstiller til nogle Ændringsforslag til det af Justitsministeren fremsatte Forslag til Lov om Ændringer i og Tilføjelser til Lov om Rettens Pleje, og jeg vil gerne her rette en Tak til Justitsministeren for den Forstaaelse og Imødekommenhed, hvormed i hvert Fald et Par af disse Ændringsforslag er blevet modtaget. Det første Ændringsforslaget til Retsplejelovens § 29, gik ud paa at forhindre, at Børn under 18 Aar, som er sigtede for Forbrydelser, gøres til Genstand for offentlig

Omtale. Jeg anerkender fuldt ud det betryggende i Princippet Offentlighed i Retsplejen, naar det gælder voksne, men naar der er Tale om Børn og ganske unge, ligger Sagen noget anderledes. Der forekommer det mig, at det vigtigste for Lovgivningsmagten maa være at yde den unge, som maaske endnu kan reddes for Samfundet, al mulig Beskyttelse, bl. a. ved at fri ham for offentlig Omtale, der kan føre med sig, at han i Skolen, paa Arbejdspladsen, hvor han end færdes, yderligere brændemærkes. Dertil kommer, at saadan offentlig Omtale kan føre med sig, at Kammerater, ubefæstede Sjæle, ved at læse om Sagen, ved at se hans Navn blive draget frem i Bladene, kan faa noget helt forkert ud af Situationen, saa at han maaske, grundet paa denne Berømmelse, for dem kan blive et Eksempel værdigt til Efterfølgelse i Stedet for det modsatte. Jeg kunde ønske, at det blev bestemt, at slige Forhold *skulde* behandles for lukkede Døre; Hensynet til Ungdommen synes jeg vejer tungere her end Hensynet til Offentligheden. Efter det forelagte Forslag *kan* Dørene lukkes, saafremt sigtede er under 18 Aar og Værgen eller Repræsentanten for Værgeraadet begærer det. Det forekommer mig, at Udvalgets Betænkning af 10. December, der var tiltraadt af Justitsministeren, hvori staar, at offentlig Gengivelse af Forhandlingen i Straffesager bliver ved Kendelse at forbyde, saafremt sigtede er under 18 Aar og det begæres af Værgen eller en Repræsentant for Værgeraadet, gav noget mere.

Det andet Ændringsforslag gik ud paa at ændre Retsplejelovens § 32, saa at den Tilladelse, denne Paragraf giver til at nægte unge Personer under 18 Aar Adgang til offentlige Retsmøder, blev udvidet til absolut Forbud, eventuelt lige til det 21de Aar. Ogsaa her synes jeg, Hensynet til de unge maa veje tungest. Ved mange af de store Nævningesager — jeg skal nævne Barnemordet i Karise og Damhusmordet — var Tilhørerne for en meget stor Del ganske unge Personer. De overværede Retsforhandlingerne, Partsforklaringerne og Vidneafhøringerne, der jo ikke mindst for disse Sagers Vedkommende gav de unge et Indblik i, hvorledes Livet leves allerdybest nede. Jeg mindes, at en ældre Mand, en Redaktør, efter at have overværet et Par af disse Retsforhandling under Nævningesagen angaaende Karisemordet, skrev i sit Blad: „Jeg, der dog mente at kende Livet,